

“ ရော ဂါ ”

မင်းဟန်စိုး

စန်းခင်နှင့် အုန်းသန်းတို့သည် အသက်(၁၅)(၁၆) အရွယ် အပျိုပေါက်ပျားဖြစ်ကြ၏။ တောနေ လူတန်းစား ပျားဖြစ်ကြသည့်အလျောက် ကြုံရာ အလုပ်ကို ကြံသလို လုပ်ကိုင်၍ ပိသားစု စားဝတ်နေရေးကို တဒေါင့်တနေရာမှ ဖြည့်စွက်နေကြရသူများဖြစ်ကြ၏။

စန်းခင်တွင် ဖခင်မရှိဘဲ၊ မိခင်မုဆိုးမနှင့် မောင်ငယ်နှစ်ယောက် လူမမယ်များရှိ၏။ မိခင်ဖြစ်သူ မဝင်းကြည်က အသက် (၃၅)နှစ်လောက်ရှိပြီဖြစ်ပြီး၊ ကြုံရာ အလုပ်လုပ်၍ ပိသားစု စားဝတ်နေရေးကို ဦးဆောင် ဖန်တီးနေသူ ဖြစ်၏။ မဝင်းကြည်သည် အရင်က နွေတွင် စပါးခိုင်၌ စပါးသယ်၏။ မိုးတွင် ပျိုးနှုတ်၊ ကောက်စိုက်၊ လုပ်၏။ မနှစ်ကတော့ အလုပ်ကြမ်းဒါဏ်တွေပိ၍ မဝင်းကြည်သည် အတော်ပင် မမာလိုက်၏။ ကံကောင်းထောက်မ၍ ထူထူထောင်ထောင်ပြန်၍ ဖြစ်လာခဲ့ရသော်လည်း အရင်လို အလုပ်ကြမ်း မလုပ်နိုင်တော့ချေ။

အလုပ်ကြမ်း မလုပ်နိုင်တော့သော မဝင်းကြည်

သည် အိမ်တွင် နေ၍ ထမင်းချက်၊ ဟင်းချက်၊ အိမ်တရိယာများကို လုပ်နေသူ သမီး စန်းခင်ကို အလုပ်ခွင်သို့ ပို့ရတော့၏။ မဝင်းကြည်ကတော့ အိမ်ရှေ့တွင်ပင် အကြော်ကြော်၍ ရောင်းရ၏။ မဝင်းကြည်၏ နေရာသို့ ရောက်ရှိလာသော စန်းခင်က နွေရာသီတွင် စပါးအဝယ်ခိုင်၌ စပါးသယ်၏။ မိုးရာသီတွင်တော့ သူ့အမေ မဝင်းကြည်လို လယ်ထဲ ဆင်း၍ အလုပ်မလုပ်ပေ။ သူမကတော့ ပုဇွန်ဖေါင်တွင် ပုဇွန်ငါးရွေးကာ ရလာသော ဟင်းစားကို ရွာထဲ လှည့်၍ ရောင်းပြီး ဝမ်းစာရှာရ၏။

အုန်းသန်းကတော့ ဖခင်ရော၊ မိခင်ပါ မရှိတော့ ပါ။ ဖွားအေဖြစ်သူနှင့် ပြေးအဖွားနှစ်ယောက် အတူနေရ၏။ အုန်းသန်းသည် အဖွားဖြစ်သူ ဒေါ်စောရှင်မှာ အနှိပ်သည်ဖြစ်၏။ အသက်မှာ (၇၀)ကျော်လာပြီဖြစ်၍ သိပ်ပြီး အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ပေ။ အဲဒါကြောင့်ဘဲ ဒေါ်စောရှင်သည် ခြေရင်းအိမ်မှ မဝင်းကြည်နှင့် တိုင်ပင်၍ မဝင်းကြည်၏ သမီး စန်းခင်နှင့်အတူ အုန်းသန်းကိုပါ လိုက်ပါ၍ အလုပ် လုပ်စေ၏။

သူတို့နေထိုင်သော ရွာသည် ခိုင်နယ် ကျေးရွာ

တခုဖြစ်ပြီး အိမ်ခြေ (၃၀၀)နီးပါးရှိသော ရွာကြီးဖြစ်၏။ မြို့နှင့်ဆိုလျှင် (၅)မိုင်မျှသာ ဝေး၏။ သူတို့ရွာသည် ချောင်း၏ ကမ်းနဖူးတွင်တည်ရှိ၏။ မြို့သို့ ရေလမ်းမှ ပဲ့ထောင်နှင့်သွားရလျှင် ကွေ့ပတ်နေသော ချောင်းတလျှောက်မှ နေ၍ မြစ်ပြင်ကျယ်သို့ မောင်းထွက်၍ တစ်ခါ မြစ်ပြင်ကတိုင်း ဆက်၍ မောင်းသွားရ၏။ (၂)နာရီနီးပါးမျှ မောင်းရ၏။

စန်းခင်နှင့် အုန်းသန်းတို့၏ နေထိုင်ရာ ကျေးရွာမှ မြို့သို့ တနေ့လျှင် ပဲ့ထောင် နှစ်စီးထွက်၏။ မနက်တစ်စီးထွက်၍ နေ့လည်တစ်စီးထွက်၏။ မြို့သို့ ကုန်းလမ်းမှ သွားလိုကလည်း ရွာ၏ အနောက်ဖက်၊ မိုင်ဝက်လောက် အကွာအဝေးသို့ ခြေလျှင်လျှောက်၍ သွားပြီး ထိုရွာနှင့် မိုင်ဝက်မျှအကွာတွင်ရှိသော ကားလမ်း၊ ကတ္တရာလမ်းသို့ ရောက်၏။

ထိုကားလမ်းတွင် သူမတို့ ကျေးရွာကို ဖြတ်သန်း၍ အခြားကျေးရွာကြီးများသို့ ပြေးဆွဲနေသော ဂျစ်ကားများကို တား၍ စီးနိုင်၏။ ကုန်းလမ်းမှ မြို့သို့ သွားလျှင်တော့ နာရီဝက်သာသာလောက်ပင် ကြာ၏။

စန်းခင်နှင့် အုန်းသန်းတို့သည် ဤမျှ လောက်နီးသော မြို့သို့ တစ်လနေလို့တစ်ခေါက် မရောက်ကြချေ။ မိသားစု စားဝတ်နေရေးကို အချိန်နှင့်အမျှ ရုန်းကန်၍ ရှာဖွေ ဖန်တီးနေရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ကြံ့ရာအလုပ်ကို ကာယအားဖြင့် လုပ်ကိုင်နေရ၍ လားတော့မသိပါ။ စန်းခင်နှင့်အုန်းသန်းတို့သည် အသက် (၁၅)(၁၆)လောက်သာရှိကြသော်လည်း သူမတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များသည် အပျိုကြီးဖါးဖါး ဖြစ်နေသူများထက်ပင် တောင့်တောင့်တင်းတင်းရှိကြ၏။ စန်းခင်နှင့် အုန်းသန်းတို့မှာ ရုပ်ကလေးတွေကလည်း ခပ်ချောချောဖြစ်သလို၊ သူမတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များကလဲ အချိုးအစား ကျန၍ ဖွံ့ဖြံ့ ထွားထွားရှိကြသဖြင့် ရွာထဲမှ ကာလသားများသာမက၊ အရွယ်မရွေး၊ ယောက်ျားများတို့၏ စူးစူးရှရှ အကြည့်များကို သူမတို့သည် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံနေရ၏။

တချို့ လက်ရဲဇက်ရဲ ယောက်ျားကြီးများဆိုလျှင် ဖင် ပုတ် ခေါင်းပုတ် ကျောသပ် ရင်သပ်ဖြင့် လူလစ်ရင်လစ်သလို လုပ်တတ်ကြသေး၏။ သူမတို့၏ မိသားစုများကလဲ တောင့်တောင့်တင်းတင်း၊ အသိုင်းအဝန်းကောင်းလှ

သည်မဟုတ်တော့ မလေးစားတာလဲပါ၏။ စော်ကားချင်တာလဲပါ၏။

သဘောကျလို့ တကယ်ယူမလားဆိုတော့လဲ ခုချိန်ထိ တည်တည်တံ့တံ့ ပြောဆိုခဲ့ဘူးသူ ယောက်ျားများ မရှိခဲ့သေးပါ။

စန်းခင်ဆိုလျှင် မိခင်ဖြစ်သူ မဝင်းကြည် အလုပ်လုပ် နိုင်စဉ်က သူမက အိမ်တွင်သာနေ၍ မီးဖို ချောင်ကိစ္စနှင့် လူမမယ်မောင်လေးနှစ်ယောက်၏ ဇာရိယကိစ္စများကို ကာဝန့် လုပ်ကိုင်ရ၏။ အခု သူမ၏ မိခင် မဝင်းကြည် မမာပြီးသည့်နောက် အလုပ်ကြမ်း မလုပ်နိုင်တော့ စန်းခင်က အိမ်ပြင်သို့ ထွက်၍ အလုပ်လုပ်ရ၏။ မဝင်းကြည်မှာ ပြန်၍ နေကောင်းလာသော်လည်း၊ အလေးအပင်မထမ်းနိုင်တော့ခြင်း၊ အအေးဒဏ် အမောအပမ်းဒဏ်တို့ကို မခံနိုင်တော့ခြင်းကြောင့်သာ အလုပ်ထွက်၍ မလုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျန်တာကတော့ မဝင်းကြည်မှာ လူကောင်းပကတိပင်ဖြစ်၏။

မဝင်းကြည် ပြန်ကောင်းလာတာကလည်း ရွာထဲမှ ဆေးတိုးဆရာ ကိုမြင့်အေး ကောင်း၍ ဖြစ်၏။ မဝင်းကြည်

နေမကောင်းတော့ ကိုမြင့်အေးက ဆေးကို အလှကား ကုပေး၏။ ဆေးကုပေးရုံတင်သာမဟုတ်၊ မဝင်းကြည် နေမကောင်းနေချိန်ကာလအတွင်းတွင် ဆန်၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက် တို့လည်း ရံဖန်ရံခါ ယူလာပေးသေး၏။ တခါတရံမျိုးတွင်လည်း မဝင်းကြည်၏ သမီးစန်းခင်ကို နင်တို့ မောင်နှမတွေ မှုံ့ဝယ်စားဖို့ မှုံ့တိုးဟုဆိုကာ ငွေနှစ်ရာ သုံးရာပေးတတ်သေး၏။

ကိုမြင့်အေးမှာ ဆေးမှူးလည်းမဟုတ်ပါ။ တိုင်းရင်း သမားတော်လည်း မဟုတ်ပါ။ အပ်ပုန်းကိုင် (ရမ်းကု) ဒေါက်တာပင်ဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ ကိုမြင့်အေးကို အထင်သေး၍ မရပါ။ ရွာတွင် တာဝန်ကျနေသောဆေးမှူးက ညကျ တီဇွီကြည့်ချင်ရင် တခြားအိမ်သွားကြည့်ရ၏။ ကိုမြင့်အေးကတော့ သူ့အိမ်တွင် အပေါ်စက် အောက်စက် အပြည့်အစုံရှိ၏။

ရွာရှိဆေးခန်းမှာ လူမစည်သော်လည်း ကိုမြင့်အေး၏ အိမ်တွင်တော့ လူနာတွေ တန်းစီနေ၏။ ကိုမြင့်အေးနှင့်ကု၍ မပျောက်သော လူနာဟူ၍ ခပ်ရှားရှား ဖြစ်၏။ ကိုမြင့်အေးနှင့် ကု၍ ဆေးမှားပြီး ဒုက္ခရောက်သူမှာ တဦး

အယောက်မှမရှိခဲ့ဘူးပေ။ ဒါကြောင့်လဲ ကိုမြင့်အေး၏ အပ်ပုန်းမှာ အန္တရာယ်ကင်းနေ၏။ နောက်ပြီး ဘယ်က ဘယ်လို လုပ်လာသည်မသိ။ ကိုမြင့်အေးတွင် တိုင်းရင်း ဆေးဆရာ အသိအမှတ်ပြု လက်မှတ်ကလဲ ရှိ၏။ သူ့ဆေးကုလာသည်မှာလဲ (၁၀)နှစ်ကျော်ပြီဆိုတော့ ရွာထဲတွင် ဆရာကြီးတစ်ဆူဖြစ်၍ နေ၏။ ရွာသူရွာသား အကော်များများက သူ့ကို အားထားကြရ၏။

ကိုမြင့်အေးမှာ အသက်(၄၀)ခန့်ရှိပြီး လူပျိုကြီး ဖြစ်၏။ မြို့ကျောင်းတွင် (၉)တန်းထိ ပညာသင်ဖူးပြီး မြို့ရှိ နံမယ်ကြီး ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက်ထံတွင် (၁၀)နှစ်လောက် အတူနေကာ ဆရာဝန်ကြီး ဆေးကုသရာတွင် ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရ၏။ နောက်ပိုင်းတွင် ဆရာဝန်ကြီးက လူနာကို စမ်းသပ်ရုံသာစမ်းသပ်ပြီး လိုအပ်သော ဆေးများကို နှုတ်မှ ပြောရုံသာဖြစ်၏။ ကိုမြင့်အေးက ဆေးထိုးပေး၏။ ဆေးစပ်ပေး၏။ အနာဆေးထည့်ပေး၏။ အပေါက်အပြဲကို ချွပ်ပေးရ၏။

ဆရာဝန်ကြီးက ရန်ကုန်ကို ပြောင်းသွားသော အခါတွင် ကိုမြင့်အေးက ရွာသို့ ပြန်လာ၍ ဒေါက်တာ

လုပ်တော့၏။ သူ၏ လုပ်ငန်းမှာ အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ တစ်ရွာလုံး၏ နှုတ်ဖျားတွင် “ဆရာ” “ဆရာ” ဟုဖြစ်၍ နေ၏။

ဒီလိုနံမယ်ရ ဆရာကိုမြင့်အေးက မုဆိုးမဖြစ်သူ မဝင်းကြည်ကို အလကားကုပေးတာသည် မဝင်းကြည် အဖို့ နဲနဲနောနော ကုသိုလ်မဟုတ်ပေ။

ဒါပေမဲ့ရွာထဲမှာတော့ တစ်ချို့က ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စား၍ ဆရာကိုမြင့်အေးနှင့် မဝင်းကြည်တို့က ဘာလိုလို ညာလိုလိုနှင့် ဖြစ်နေတယ်ဟု အတင်းပြောနေကြသေး၏။

ဒီလိုပြောကြတာလဲ သိပ်ပြီး အဆိုးဆိုး၍ မရ။ ကိုမြင့်အေးကလည်း “ဇ”ရှိသည်။ မဝင်းကြည်ကလည်း “အလှ”ရှိ၏။ မဝင်းကြည်မှာ အသက် (၄၀)ဆိုသော်လည်း ဘဝပေးကုသိုလ်ကြောင့် အလုပ်ကြမ်းပင် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေရသူဖြစ်ပေမဲ့ အရွယ်တော်တော်တင်၏။ မသိလျှင် (၃၄)(၃၅)လောက်ဟုထင်ရ၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလဲ လုံးကြီးပေါက်လှ။ အရပ်ကနဲနဲမြင့်တော့ ပို၍ ကြည့်လို့ ကောင်း၏။ အသားကလဲ ဖြူသေးတော့

ကလေး(၃)ယောက်သာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ ရှိမနေလျှင် မဝင်းကြည်သည် အဖို့ကြီးဟုပင် ထင်ရမည်ဖြစ်၏။

မဝင်းကြည်ယောက်ျား ဆုံးသွားသည်မှာ (၂)နှစ်ခန့်သာရှိသေး၏။ သူမ၏ ယောက်ျားရှိစဉ်ထဲက ကိုမြင့်အေးမှာ မဝင်းကြည်တို့၏ အိမ်သို့ အဝင်အထွက်ရှိ၏။ မဝင်းကြည်၏ ယောက်ျားဆုံးသွားတော့ ကိုမြင့်အေးက ခါတိုင်းထက်ပို၍ အဝင်အထွက် လုပ်လာ၏။ ဒါကြောင့်လဲ ဝတ်ဝန်းကျင်က ပြောကြတာဘဲဖြစ်မည်။

ကယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ကိုမြင့်အေးက တော့ မဝင်းကြည်၏ အိမ်သို့ အဝင်အထွက် မပျက်ပါပေ။ မနက်ပိုင်းသာဖွင့်သော မဝင်းကြည်၏ အကြော်ဆိုင်သို့ ကိုမြင့်အေးသည် မနက်တိုင်းရောက်၏။ အကြော်ဆိုင်ပိတ်ပြီးချိန်တွင်လည်း နေ့လည်ခင်း၊ ညနေခင်း စသော အချိန်များတွင်လည်း ကိုမြင့်အေးက မဝင်းကြည်တို့ အိမ်သို့ ရောက် လာတတ်သေး၏။ တခါတရံ ညဖက်အချိန် မတော်ပင် မဝင်းကြည်၏အိမ်သို့ လာတတ်သေး၏။ မဝင်းကြည်ကတော့ ကိုမြင့်အေး အတွက် ဆိုလျှင် သူမ၏ အိမ်သည် အချိန်အခါမရွေး အမြတ်ခါးဖွင့်ထား၏။

● ကိုမြင့်အေးသည် အသားညိုညို ရုပ်ရည်သန့်သန့် ဖြစ်၏။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးတောင့်တောင့် ဖြစ်၍ ထောင် တောင်မောင်းမောင်းရှိသည်ဟု ဆိုရမည်ပင်ဖြစ်၏။

မဝင်းကြည်တို့ အိမ်မှာ ခြံပိုင်းလေးနှင့် ဖြစ်ပြီး ပျဉ်ခင်း ဝါးထရံကာ သွပ်မိုးဖြစ်၏။ ။ သူမ၏ ယောက်ျား မကွယ်လွန်မှီကလေးမှ ဆောက်ပေးခဲ့သော အိမ်ဖြစ်၏။ ဝါးထရံကာဆိုသော်လည်း ဆိုင်တွင် ရောင်းသော ရောင်းတန်းလွှာ ချင်းဝါး တခုမဟုတ် ဝါးကို ထု၍ ခွဲကာ ဖြန့်ပြီး အဆစ်အတွင်းသားများကို လွှာထုတ်ကာ ကိုယ်တိုင် ယက်ထားသော စိပေါက်ဝါးထရံသာဖြစ်၏။ ထူထူထဲထဲဖြင့် နှစ်ရှည်ခံ၏။ ရေနံချေးပါ သုတ်ထားသဖြင့် ပိုမပါမစားတော့။ ပို၍ခလိုင်ခန့်၏။ ဒီအိမ်လေးရှိ၍ မဝင်းကြည်တို့ သားအမိတတွေ အိမ်ခြေရနေခြင်းဖြစ်၏။

မိုးရာသီရောက်ပြီဆိုလျှင် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသဖြစ်သည်အတိုင်း၊ မိုးကသိပ်ပြီး မပြတ်ချင်တော့ပါ။ ဆက်တိုက်ဆိုသလိုရွာတတ်၏။ ပြတ်လည်း တစ်ရက် နှစ်ရက်ခန့်ပင်ဖြစ်၏။

ညနေ (၆)နာရီလောက်က ညနေစာ ထမင်းစား

ပြီး မိုးကောင်းနေသည်ကြားမှပင် စန်းခင်နှင့် အုန်းသန်းတို့သည် ပုဇွန်ဖေါင်သို့ ပုဇွန်ရွေး ငါးရွေး ရန် ထွက်သွားကြ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ခမောက်ကိုယ်စီ ဆောင်း၍ သတ်စတစ်စကို ခြုံကာ သွားကြရ၏။

စန်းခင်နှင့် အုန်းသန်းတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားပြီး နီးကပ်၍ ရွာလာ၏။ မဝင်းကြည်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ပြောတွင်း ပေါက်များကို ပိတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဖိနပ်ချွတ်ရှိ တစ်ပေါက်တည်းသော တံခါးကိုပါ ပိတ်လိုက်၏။ ခဏနေတော့ အငယ်ခလေးနှစ်ယောက်က အိပ်ချင်လာသည်နှင့် အိမ်ရှေ့နှင့် ပိုင်းခြားကာ ထရံပါးလေးဖြင့် ကာထားသော အခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ ခလေးနှစ်ယောက်ကို သိပ်ရ၏။ အကြီးက (၅)နှစ်၊ အငယ်က (၂)နှစ်ကျော်သာ ရှိသေး၏။ ခလေးနှစ်ယောက် အိပ်သွားပြီဆိုတော့မှ မဝင်းကြည်သည် အိမ်ရှေ့သို့ထွက်၍ ထိုင်လိုက်၏။ အိမ်ရှေ့တွင်တော့ ဘက်တရီမီးရောင်လေးက မှုန်ပြုလေးဖြစ်၏။

မဝင်းကြည်တို့အိမ်သည် (၃)ပင် (၂)ခန်းဖြစ်ပြီး အတွင်းတံခါးမရှိဘဲ ဖိနပ်ချွတ်ပတ်လည်ကို ဝါးထရံဖြင့် အလုံပိတ်ကာထားကာ ခေါင်းရင်းဘက်နံရံတွင် ပြူတိုင်း

ပေါက် တပေါက်၊ ခေါင်းရင်းဖက်ခြမ်း၊ အိမ်ရှေ့ဘက်တွင် ပြုစုပေါက်တစ်ခုရှိ၏။ ခြေရင်းဖက်ခန်းတွင်တော့ ဝင် ပေါက် ထွက်ပေါက်တစ်ခုရှိပြီး သစ်သားတံခါးတစ်ခုပင် တပ်ထား၏။

အိမ်ရှေ့ရောက်လာသော မဝင်းကြည်က မနက်ကျ ရင် အကြော်ကြော်ရန် ဗူးသီးများကို စိတ်နေ၏။ ဗူးသီးများ စိတ်ပြီးသွားသည်နှင့် ပြောင်းဖူးစေ့များကို အစေ့ထွင်၍ နေ၏။ လက်က အလုပ်လုပ်နေရင်း မဝင်းကြည်၏ စိတ်က တခြားသို့ရောက်နေ၏။ မဝင်းကြည်၏တံသို့ ကိုမြင့်အေး ညဖက် မရောက်ဖြစ်သည်မှာ (၁၀)ရက်ခန့်ပင်ရှိပြီဖြစ်၏။ မလာတာကြာတော့လည်း မဝင်းကြည်က ကိုမြင့်အေးကို မျှော်နေမိ၏။ မျှော်ရသောအကြောင်းရင်းကလည်းရှိ၏။

ကိုမြင့်အေးက သူမတို့သားအမိတတွေပေါ် အလွန်ကောင်း၏။ အထူးသဖြင့် မဝင်းကြည်၏ အပေါ်တွင် ကိုမြင့်အေးသည် တော်တော်ကောင်း၏။ ကိုမြင့်အေး ကောင်းလိုက်သည်မှာမဝင်းကြည် အသဲစွဲလောက်အောင် မိန်းမောသွားရလောက်အောင်ပင် ကောင်းလှ၏။

ယောက်ျားဆုံးပြီး (၆)လလောက် အကြာမှာ ခုလို

ညဖက် မိုးကောင်းကောင်းမှာ ကိုမြင့်အေးတစ်ယောက် အိမ်သို့ရောက်လာပြီး အိမ်တွင် တစ်ယောက်ထဲရှိနေသည့် မဝင်းကြည်နှင့် အိမ်ရှေ့တွင်ရောက်တတ်ရာရာထိုင်၍ စကားပြောနေရင်း၊ ကိုမြင့်အေးက လင်ကြောင်းသား ကြောင်းတွေကို အစဖော်ကာပြော၏။ ပြောကြဆိုကြရင်း ဖြင့် မုဆိုးမဖြစ်သူ မဝင်းကြည်က လင်နှင့်မတွေ့ကြုံရတာ ကြာပြီဖြစ်သည့်အလျှောက် မဝင်းကြည်၏ စိတ်ထဲတွင် ဘာ လိုလိုညာလိုလိုလေးဖစ်လာ၏။ မဝင်းကြည်၏ အရွယ် ကလေးကလဲ ရှိနေသေးတော့ ကာမစိတ်လေးများ ရင်ဝယ်ဖြစ် လာကာ ကိုမြင့်အေးနှင့် စကားပြောရင်းက မဝင်းကြည်မှာ ရှိုးတိုးရှုန်တန်း အိုးတိုး အန်းတန်းဖြစ်လာ၏။

မဝင်းကြည်တယောက် ဘာဖြစ်နေသည်ကို လူလည် ကြီး ကိုမြင့်အေးက အကဲခတ်မိ၏။ ထိုသို့ အကဲခတ် မိသည်နှင့် ကိုမြင့်အေးက ဖိုမကိစ္စများကို တစ်တစ် ခွခွပြောလာတော့ ၏။ ခဏကြာလျှင် မဝင်းကြည်မှာ စကားပြောရင်း ကြမ်းပြင်ကို ကြည့်နေရာမှ သူမ၏ မျက်နှာမှာ မော့၍ မလာတော့ပေ။ ထိုအခါတွင်မှ အကြံကြီးသော ကိုမြင့်အေးက မဝင်းကြည်ကို

အသာအယာပင် ပြေးပြေးချင်း တဆင့်ခြင်း ဝင်လုံး၍ လိုချင်တာကို အရယူတော့၏။

ပြတ်လပ်၍နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော ကာမ အရသာကို ထိတွေ့ခံစားလိုက်ရသော မဝင်းကြည်မှာ အစ ပထမတွင် ကိုမြင့်အေးကို မိန်းမသဘာဝအရ မူကာ ငြင်း ဆန်နေသေး၏။ ကျွမ်းကျင်ပြီးဖြစ်သော ကိုမြင့်အေးက လည်းမဝင်းကြည် ငြင်းဆန်နေသည့်ကြားမှပင် သူ့လုပ်စ ရာရှိသည်များကို တဆင့်ပြီး တဆင့်တက်ကာ စနစ်တကျ လုပ်ဆောင်၍ မဝင်းကြည်၏ ကာမတံခါးကိုဖွင့်၏။ မကြာပါ ချေ။ မစွမ်းရင်းကရှိ ကန်စွန်းခင်းကလဲညီလာသော မဝင်း ကြည်မှာ ကိုမြင့်အေး၏ ရင်ခွင်အတွင်းတွင် သူမ၏ မျက်လုံးလေးများပင် မပွင့်တော့ချေ။

ရင်ခွင်အတွင်းမှ မဝင်းကြည်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် လှဲ ချ၍ ကိုမြင့်အေးသည် သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ် အစား များကို တစ်ခုချင်းကုန်စင်အောင် ချွတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ တွင်တော့ ဖြူဖွေးဆူပြီးလှသော မဝင်းကြည်၏ အသားစိုက် တို့မှာ သူ့ထက်ငါ လုယက်ကာ ထွက်ပေါ်လာကြတော့၊ ရမက် လွှမ်းနေသည့် ကြားက အံ့ဩဘနန်းဖြစ်ရသူက

ကော့ ကိုမြင့်အေးပင်ဖြစ်၏။

ဖြူဖြူဖွေးဖွေး လုံးကြီးပေါက်လှမို့ ဆူဆူပြီးပြီး ဖြင့် နှစ်ရည်က ခပ်ချောချောမို့သာ အနေနီးစပ်ကာ မက်မော ခြေကြံခဲပေမဲ့ ကိုမြင့်အေးက မဝင်းကြည်ကို ဒီလောက် ဆင်နွေးခဲ့ပေ။

မဝင်းကြည်၏ အဝတ်မဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှ အသားစိုက် ကိုသည် ကလေး(၃)ယောက်အမေဆိုသော်လည်း အိတွဲ၍ မနေပါ။ တင်းတင်းရင်းရင်း ရှိလှ၏။ သူမ၏နို့ကြီးများကို ကိုမြည်လိုက်ပါဦး။ မောင်းကားလုံးဝန်း၍ မာတင်းနေ၏။ ကိုမြည်လှ၏။ ကလေးအမေဖြစ်ပေမဲ့ ဝမ်းဗိုက်အရေပြားများ မှာ ခွံတွဲ၍ မနေပါ။ ပေါင်ထိပ် အထက် လက်နှစ်လုံးသာ သာလောက်တွင်သာ ဗိုက်ကြောလေးများ တစ်ချက် နှစ် ချက် ပြတ်နေ၏။

သူမ၏ပေါင်တံကြီးများကလည်း တုတ်ခဲ၍ စင်နေ၏။ ပေါင်နှစ်လုံးကြားတွင်တော့ မဝင်းကြည်၏ ဇောက် ပတ်ကြီးမှာ အမွှေးနက်လေးများ ကြုံ့တို့ကျတဲဖြင့် နို့ကာ ဇောက်ဖုတ်အုံကြီးမှာ ကိုမြင့်အေးလို ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း ယောက်ျားကြီး တယောက်၏

လက်တဝါးပင်မက ကြီးမားလှ၏။ ပြီးတော့ ရာဂထကြွ
နေချိန်လည်းဖြစ်တော့ မဝင်းကြည်၏ စောက်ပတ်ကြီး
ဖေါင်းကား၍ ကြီးမားနေသည်မှာ ကိုမြင့်အေးပင် ငွံ၍
ယက်ချင်စိတ်ပေါက်လာရအောင်ကို မက်မောစရာ
ကောင်းလွန်း လှ၏။

မိန်းမတော်တော်များများကို တွေ့ဖူး သော ကိုမြင့်
အေးသည်ပင် သည်လောက်ကြီးသော စောက်ပတ်ကြီးကို
မမြင်ဘူးခဲ့ချေ။ အခုမြင်ဖူးလိုက်ပြီဆိုတော့ စောစောက နို့စို့
ဂုန် ရည်ရွယ်ထားသော ကိုမြင့်အေးသည် မဝင်းကြည်၏
နို့ကြီးများကိုမေကာ သူ၏ လီးကြီးကို သူ၏ရှေ့မှ မဝင်းကြည်
၏ စောက်ပတ်ကြီး ပျောက်သွားမှာ စိုးသည့်အလား
ကမန်းကတန်း ပင် စောက်ပတ်ကြီးထဲသို့ ထိုးသွင်းကာ လှီး
တော့၏။

ကိုမြင့်အေးမှာ အတန်းပညာလည်းတတ် မြို့မှာ
လည်း အနေကြာလာလို့လား မပြောတတ်။ ကိုမြင့်အေး
၏ အကိုင်အတွယ်များက ဆန်းပြားကာ မဝင်းကြည်မှာ
အတွေ့ထူးလှ၏။ မဝင်းကြည်၏ ယောက်ျားရှိစဉ်ကတော့
ဒါမျိုးမဟုတ်ပေ။ ကျေးရွာနေ လယ်သမား ခြံသမား၊ ချောင်း

သမားဖြစ်သော မဝင်းကြည်၏ ယောက်ျားကတော့ ခပ်ရိုး
နွဲ့ဝင်း နမ်းတာလည်း ပါးဘဲနမ်းတတ်သည်။ သူ့ကိုင်ချင်
တာကို ဆွဲကာ ညှစ်ကာ ကိုင်၍ လုပ်ချင်တာကို လုပ်တော့
၏။ ကိုမြင့်အေးကတော့ ဒါမျိုးမဟုတ် ဆန်းဆန်း
ပြားပြားဖြစ်၏။ မဝင်းကြည် တကိုယ်လုံးလဲ သူမနမ်းသည့်
နေရာက ခပ်ရှားရှားဖြစ်၏။ ကိုင်ပြန်တော့လည်း
ညှစ်သာ၏။ မထိတထိ ကိုင်ရာမှ ခပ်ဖွဖွလေး ပွတ်၏။ ပြီး
တော့မှ ဆုတ်နယ်၏။ ဖျစ်ညှစ်၏။

မဝင်းကြည်၏ အလိုကို လိုက်၍ ကိုမြင့်အေးက
စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် လုပ်၏။ လှီးပြန်တော့လည်း ပုံစံအမျိုးမျိုး
ဖြင့် မရိုးနိုင်အောင် လှီး၏။

ရေငတ်တုံး ရေတွင်းထဲကျခဲ့ရသော မဝင်းကြည်
မှာ သူမအတွက် လိုအပ်နေသော ကာမအာရသာများကို
မိန့်ယှက်စွာ ခံစားခဲ့ရ၏။ ထိုစဉ်က ကိုမြင့်အေး၏ အနမ်း
အကိုင်အတွယ်များ၏ အောက်တွင် ရိုးအလွန်းသောမဝင်း
ကြည်သည် အပျိုမလေးပမာ ရင်တုန်ပမ်းတုံဖြင့် ကာမဂုဏ်
ထဲကွင် နစ်၍ မကြုံဖူးသော အာရသာများထဲတွင် မျောပါ
ခဲ့ရာ၊ သူမ၏ စောက်ပတ်ကြီးထဲသို့ ကိုမြင့်အေးက သူ၏

လီးကြီးကို သွင်း၍ (၃)(၄)ချက်သာ ဆောင်လိုက်ရသေးသည်။ မဝင်းကြည်သည် အရသာဖူးကို ဆွတ်ခူး၍ တစ်ခွံပြီးသွားခဲ့ရ၏။

မဝင်းကြည်သည် ကိုမြင့်အေးကို အစွဲကြီး စွဲခဲ့ရ၏။ သူမတစ်ချို့ပြီးသွားခဲ့သော်လည်း ခုမှ စကာ ပွဲရှိသေးသည့် ကိုမြင့်အေးကို မဝင်းကြည်သည် စေတနာတွေ ပိုကာ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ကြားဖူးသမျှ သော နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကိုမြင့်အေး တစ်ယောက် ကောင်းရာကောင်းကြောင်းကို ကြင်နာခဲ့ရ၏။

မဝင်းကြည်သည် သူမကိုလိုးနေသော ကိုမြင့်အေး၏ လီးကြီးက သူမ၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ ဆောင်၍ လိုးလိုက်လျှင် ဖင်ကြီးတွေကို မြောက်ကာ ခါးလေးကို ကော့ကော့ပေး၏။ ပြီးတော့ ကိုမြင့်အေးကို သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖက်ကာ ကိုမြင့်အေး၏ ကျောပြင်ကို မဝင်းကြည်သည် ပွတ်ပေးနေသေး၏။ နောက် ကိုမြင့်အေး၏ လီးကြီးကို သူမ၏ စောက်ပတ်ဝရှိ စောက်ပတ် နှုတ်ခမ်းသား ကြီးများဖြင့် ဆွဲ၍ဆွဲ၍ ညှပ်ကာ ဆွဲပေးနေသေး၏။ မဝင်းကြည်၏ နှုတ်ဖျားမှလည်း ကိုမြင့်အေး လိုးနေတာ

ဘယ်လိုကောင်းကြောင်း၊ သူမအလိုးခံနေရတာ ဘယ်လိုခံစားနေရကြောင်းတို့ကို မပီမသ အသံလေးများဖြင့် ပြီးတွားကာ ပြောနေသေး၏။

မဝင်းကြည်၏ ဒီလိုအပြုအမူ အပြောအဆိုလေးတွေဖြင့် အပေးကောင်းမှုကြောင့် ကိုမြင့်အေးမှာလည်း မဝင်း ကြည်ကို အစွဲကြီးစွဲမိတော့၏။ ထိုညက မိုးမမြင်ပေ မမြင်ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် သဲသဲမဲမဲလိုးခဲ့ကြ၏။ ကိုမြင့်အေးက (၃)ချိပြီး၏။ မဝင်းကြည်က (၅)ချိပြီး၏။

ထိုစဉ်မှ အစပြု၍ အစရှိအနောင်နောင် ဆိုသလို ဝင် ကိုမြင့်အေးနှင့် မဝင်းကြည်တို့သည် မကြာခဏ တွေ့ကာ နွဲ့ခဲ့ကြ၏။ ကိုမြင့်အေးက မဝင်းကြည်ဆီသို့ ဆက်ကိုက် မလာပါ။ ရက်ခြားဆိုသလိုလာတတ်၏။

ကိုမြင့်အေး မလာသောရက်များတွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရစဉ်က အကြောင်းလေးများကို စမြဲပြန်ကာ တွေးတောစဉ်း စားရင်း မျှော်နေမိသူကတော့မဝင်းကြည်ဘဲဖြစ်၏။

အခုလဲ ကိုမြင့်အေး မလာသည်မှာ (၁၀)ရက်လောက်ရှိပြီဖြစ်၍ မဝင်းကြည်သည် မနက် အကြော်ကြော်ရန်အတွက်ဌေးသီးစိတ်ရင်း ပြောင်းဖူးစေထွင်ရင်းဖြင့်

သူမ၏ ကိုမြင့်အေးနှင့် ပထမဆုံးဆုံခဲ့ရစဉ်က အကြောင်းများကို စဉ်းစားကာ ကိုမြင့်အေးအလာကို မျှော်နေမိ၏။ အဖြစ်အပျက်ကလေးများကို ပြန်လည်တွေးတောရင်း စိတ်ကူးဖြင့် ခံစားကြည့်နေမိသည်မို့ မဝင်းကြည်၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ အသွေးအသားများသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေးပင်ဖြစ်၍ နေ၏။ သူမ၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားမှ စောက်ပတ်ကြီးသည်ပင် ခပ်မာမာလေးဖြစ်နေ၏။

မဝင်းကြည်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ဗူးသီးစိတ်များနှင့် ပြောင်းဖူးစေ့များကို သိမ်းလိုက်၏။ မွဲနှစ်ကတော့ ညနေက ကြိတ်ပြီးပြီဖြစ်၏။ မဝင်းကြည် ကယောက် ပစ္စည်းများသိမ်းနေစဉ်မှာပင် ခပ်ဝေးဝေးမှ နာရီ သံချောင်း (၉) ချက်ခေါက်သံ ကြားလိုက်ရ၏။

ပစ္စည်းများသိမ်းပြီးသော မဝင်းကြည်က ဘက်ထရီဖီးချောင်းကိုပိတ်ရန် ဘက်ထရီတွင် ညှပ်ထားသော ကလစ်လေးများဆီသို့ သူမ၏ လက်ကလေးကို လှမ်းလိုက်၏။

“ဝင်းကြည် . . .” ဝင်းကြည်”

အိမ်အပြင်မှ ခေါ်သံကြားလိုက်ရ၏။ ဒါကိုမြင့်အေး၏ အသံပင်ဖြစ်သည်ကို မိုးသံတွေကြားမှပင် မဝင်း ကြည်

သိလိုက်၏။

“လာပြီ ကိုမြင့်အေး”

မဝင်းကြည်သည် ခပ်သွက်သွက်လေးပင် လျှောက်၍ သွားကာ တံခါးကို ဆွဲ၍ ဖွင့်လိုက်၏။ အိမ်အပြင်မှ ကိုမြင့်အေးက အတွင်းသို့ လှမ်း၍ ဝင်လိုက်ကာ သူ၏ ခေါင်းမှ ခမောက်ကို ချွတ်၍ တံခါးပေါက်ဘေးရှိ သံငုတ်တွင် ချိတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ သူဝတ်ထားသော မိုးကားအင်းကျီကိုလည်း ချွတ်ကာ ချိတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင်မဝင်းကတည်သည် တံခါးကို ပြန်ပိတ်၍ အတွင်းမှ ဂျက်ထိုးလိုက်၏။ ပြီးတော့ အိမ်အတွင်းသို့ဝင်ရန် သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို လှည့်လိုက်ရာ ကိုမြင့်အေးနှင့် ရင်ဘောင်တန်းမိတယ်ဆိုရင်ဖြင့် ကိုမြင့်အေး၏ လက်တဖက်က မဝင်းကြည်၏ လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်း၍ ဆွဲလိုက်၏။

“သွားပါ ခုမှလာပြီး ဆွဲလား လွှဲလားနဲ့ လုပ်မနေပါနဲ့”

ပါးစပ်ကသာပြောနေပေမဲ့ မဝင်းကြည်သည် သူမ၏ လက်ကိုတော့ မရှုန်းမိ။

“အကို မအားလို့ မလာတာပါ ဝင်းကြည်ရာ”

“မအားတာကလဲ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ ဟွန်း မပြော လိုက်ချင်ဘူး”

မဝင်းကြည်မျက်နှာလေးက ကိုမြင့်အေး၏ မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်၍ နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ မူတူတလေး ပြောလိုက်ရာကိုမြင့်အေး၏ရင်ထဲတွင် ဖျင်းကနဲဖြစ်သွား၏။ ဘက်ထရီ မီးချောင်းလေး၏ မီးရောင်အောက်တွင် သနပ်ခါး ပါးကွက်ကြားလေးဖြင့် မဝင်းကြည်၏ မျက်နှာ လေးမှာ ဝင်းပကြည်လင်၍နေ၏။

(၁၀)ရက်လောက် အလိုးမခံရတာကြာခဲ့ပြီဖြစ် သော မဝင်းကြည်သည် စောစောကထဲ သူမနှင့် ကိုမြင့် အေးတို့အကြောင်းကို စဉ်းစားမိပြီး ကာမစိတ်များ ထကြွ နေခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ ယခု ကိုမြင့်အေး၏ အထိအတွေ့များ ကို ထိတွေ့လိုက်သည်နှင့် သူမ၏ စိတ်များမှာ ကာမဆန္ဒ များပြင်းထန်လာတော့၏။

“သိပ်ပြီးအချိန်ဆွဲမနေနဲ့အကို တော်ကြာစန်းခင်တို့ ပြန်လာရင်ခက်မယ်”

မဝင်းကြည်က ခပ်လောလောလောလေး ပြော

လိုက် သည်ဆိုရင်ကဲ ကိုမြင့်အေးသည် သူ၏ ပုဆိုးကို ဆွဲ၍ ခွက်လိုက်တော့၏။ ထိုအခါတွင် ကိုမြင့်အေး၏ (၇)လက်မ လောက်ရှိကာ ကျပ်လုံးလောက်ရှိသော လီးကြီးမှာ တဆတ်ဆတ် ထွက်ပေါ်၍ လာတော့၏။

ကိုမြင့်အေး၏ လီးကြီးကို ကြည့်နေမိသော မဝင်း ကြည်မှာ သူမ၏ စောက်ပတ်ကြီးထဲတွင် တစစ်စစ် ဖြစ်၍ သားလာရ၏။ ပြီးတော့ မဝင်းကြည်သည် ကိုမြင့်အေး၏ လီးကြီးကို လှမ်း၍ ဆုတ်လိုက်ချင်စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်၍ လာသဖြင့် သူမ၏စိတ်ကို မနည်းပင် ချုပ် တည်း၍ နေကာ သူမ၏ ပေါင်နှစ်ဖက်ကို ထောင်ကာ ခပ် ကားကား လုပ်ပေးထားလိုက်၏။ ထိုအခါတွင် ကိုမြင့်အေးကလဲ သူမ၏ ပေါင်နှစ်ချောင်းကြားတွင် ဝင်၍ တိုင်ကာ သူ၏ တဆတ်ဆတ်ဖြစ်၍ နေသော လီးကြီးကို မဝင်းကြည်၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ ထိုး၍ သွင်းလိုက် တော့၏။

“ပြတ် . . . ဖွတ်”

ကိုမြင့်အေးကလဲ မဝင်းကြည်၏ စောက်ပတ်ထဲ သို့ သူ၏လီးကြီး တစ်ဆုံးဝင်သွားသည်နှင့် ဆက်၍ လိုးတော့၏။

စ၍ လိုးပြီဆိုကထဲက ကိုမြင့်အေးသည် ခပ်သွက်
သွက် ပင်ဆောင်၍ လိုးနေ၏။ မဝင်းကြည်ကလဲ သူမ၏
ဖင်ကြီးကို ကော့ကော့ပေးကာ မိန်ရေယှက်ရေပင်အလုံးခံ
နေ၏။

ကိုမြင့်အေး၏ ဆောင့်ချက်များမှာ ပြင်းထန်လာ
သည်နှင့်အမျှ မဝင်းကြည်၏ ကိုယ်လုံးမှာလည်း တသိမ့်
သိမ့် ခုန်ကာ တုန်၍ နေသဖြင့် သူမ၏ ဖြူဖွေး
ဖွံ့ထွားလှသော နို့ကြီးများမှာလည်း တုန်ခါ၍ နေတော့၏။
မဝင်းကြည်မှာတော့ မှေးစင်းကာ မှိတ်သွားရသော
မျက်လုံးများမှာ ပြန်၍ ပွင့်မလာတော့ချေ။

“အကိုရယ် . . . ရှင့်လီးကြီးပိုကြီးလာသလိုဘဲ
အားရ လိုက်တာရှင် ဆောင့် . . . ဆောင့် . . . ကျမကို
မညှာနဲ့”

“ပြတ် . . . ပလွတ်”

မဝင်းကြည်၏ စောက်ပတ်ထဲမှ သူ၏လီးကြီးမှာ
လည်း တဖြေးဖြေး အိဆိမ့်လာပြီဖြစ်၍ ကိုမြင့်အေးသည်
မဝင်းကြည်၏ နို့ကြီးနှစ်လုံးကို အားပါးတရ ဆွဲ၍
အားပါးဖြင့် ဆောင့်၍ လိုးတော့၏။ အပြင်ဖက်တွင် လည်း

ဒူးက သည်းထန်စွာရွာနေ၏။

“ပြတ် . . . ပလွတ်”

“ပလွတ် . . . ပြတ်”

“ဖွတ် . . . ပြတ်”

“ခုံး . . . ခုံး . . . ခုံး . . . ဒေါ်လေး . . . ဒေါ်လေး

. . . တံခါဖွင့်ပါဦး”

(၃)(၄)ချက်မျှသာ ဆောင့်ရသေးသည်။ အိမ်အ
ခြံမှ တံခါးကိုထု၍ ဒေါ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် ကိုမြင့်
အေးက လန့်ပြန်၍ သွားကာ သူ၏လီးကြီးကို မဝင်းကြည်
၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ အားပါးဖြင့် ဆောင့်၍ လိုးနေရာမှ
ဆွဲ၍ ထုတ်လိုက်၏။

“ပြတ် . . . ”

“အာ . . . မထုတ်နဲ့ . . . ကျ . . . ကျမ . . . ပြီး
တော့မှာ . . . အဟင့် . . . ပြန် . . . ပြန်တည့် . . . အကိုရာ
အ . . . ဟင်း . . . ”

မဝင်းကြည်က မျက်စိမဖွင့်ဘဲ အားယူ၍ ထကာ
ကိုမြင့် အေး၏လီးကြီးကို လှမ်း၍ လိုက်ဆွဲနေ၏။ လီးကြီး
ကျွတ်ထွက်သွားရသော မဝင်းကြည်၏ အရည်များ စိုရွဲ

နေသော စောက်ပတ်ဝမှာ ဟစ် ဟစ် ဖြစ်၍နေ၏။

“ဒုံး . . . ဒုံး . . . ဒေါ်လေး . . . ဒေါ်လေး တံခါး ဖွင့်ပါဦး . . . ဒီမှာ ခင်စန်း ဗိုက်အောင့်လို့ . . .”

ကိုမြင့်အေးက မလန့်၍ မရပါ သူက ဧည့်သည် ဖြစ်၏။ မဝင်းကြည် လှမ်းဆွဲနေတဲ့ကြားမှပင် ကိုမြင့်အေးက သူ၏ ပုဆိုးကိုကောက်၍ ဝတ်လိုက်၏။ မဝင်းကြည်ကလဲ နောက်ထပ် တံခါးထုသံနှင့် ခေါ်သံကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် သူမ၏ လှမ်းဆွဲနေသော လက်ကို ရှုတ်ကာ အင်းကျီ ကြယ် သီးများကို အမြန်တပ်ရင်း တံခါးဆီသို့ ထသွား၏။ ခါးသို့ လှန်၍ တင်ထားသော သူမ၏ ထဘီလေးကတော့ မတ် တပ်ရပ်လိုက်သည်နှင့် ပြန်၍ ခြေထောက်ဖက်သို့ ကျသွား ၏။ ဒါပေမဲ့ ပုံစံတော့ သိပ်မကျပေ။ နောက် မဝင်းကြည် ၏ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး မျက်နှာလေးမှာလည်း နီမြန်း၍ နေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အတော်ကြီးကို ဆန့်တင်ငန့် ဖြစ်၍ သွားကြရ၏။

တံခါးဝသို့ရောက်သွားသော မဝင်းကြည်က အိမ် တံခါးကို ဆွဲ၍ဖွင့်လိုက်၏။

“ဒေါ်လေး ဒီမှာ စန်းခင် ဗိုက်အောင့်လို့ ကျမ

လိုက်ပို့တာ”

ပြောလဲပြော အိမ်ထဲသို့လည်း လှမ်း၍ ဝင်လာ သော ဣန်းသန်းက လက်တဖက်က စန်းခင်ကို တွဲထား၏။ နှစ်ယောက်စလုံး မိုးရေများ ရွဲရွဲစိုနေကြ၏။

“အင်း . . . အင်း . . . အောင့်လိုက်တာ အမေ ရာ အင်း . . . အင်း”

စန်းခင်၏ ညှီးသံက ထွက်ပေါ်၍ လာ၏။ မဝင်းကြည်ကလဲ စန်းခင်ကို တွဲ၍ အိမ်ထဲသို့သွင်းလာ၏။

“ရေစိုနေတဲ့ အဝတ်တွေ အရင်လဲလိုက်ဦး တော် ဘေးကာပေါ့ . . . ဒီကိုငါလှည့်ဝင်မိပေလို့ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့”

အိမ်ရှေ့ခေါင်းရင်းတွင် အမိနဲ့သားထိုင်၍ နေ သော ကိုမြင့်အေးက လှမ်း၍ပြောသဖြင့် မဝင်းကြည်နှင့် ဣန်းသန်းက စန်းခင်ကို တဖက်တချက်စီတွဲ၍ အိမ်အ တွင်းသို့ခေါ်သွား၏။ စန်းခင်၏ ဗိုက်အောင့်သဖြင့် ညှီး နေသော ညှီးသံလေးကတော့ အဆက်မပြတ် ထွက်၍ နေ၏။

“အိပ်ယာမှာလွဲထားလိုက်”

ကိုမြင့်အေးက ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ၏ ဆေးအိပ်ကို ထ၍ ယူ၏။ မဝင်းကြည်နှင့် အုံးသန်းက စောစောက ကိုမြင့်အေးနှင့် မဝင်းကြည်တို့ စခန်းသွားခဲ့ကြသော စန်းခင်၏ အိပ်ယာထဲသို့ စန်းခင်ကို လှဲ၍ သိပ်လိုက်၏။ သင်ဖြူဖျာလေးပေါ်မှ စီးထန်းထန်း အရည်လေးများသည် စန်းခင်၏ တင်ပါးကြီးကို ထဘီပါးလေးကို ဖောက်၍ ထိကပ်ကုန်၏။ ဗိုက်အောင့်နေသည့်ကြားမှ စန်းခင်၏ ဖင်သားကြီးမှာ ကြွကနဲဖြစ်သွားရ၏။

“အင်း . . . အင်း . . . ဟင်း . . . အောင့်တယ် . . . အမေရယ် . . .”

“ကဲ သမီး ဦးလေးကို ပြော ဘယ်နားက အောင့်တာလဲ”

“ဒီနား . . . ဒီနားကပါ . . .”

ဝမ်းဗိုက်= ဘယ်ဖက် နံရိုးအောက်နားကို စန်းခင်က သူမ၏ လက်ကလေးဖြင့်ပြ၏။

“ညနေက ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“ထမင်းစားပြီးတယ်ဆို ဖိုးရွာထဲမှာ ပုစွန်ဖေါင်ကို ထွက်သွားတာဘဲ အကိုမြင့်အေး”

မဝင်းကြည်က ဝင်၍ပြော၏။

“အား . . . အင်း . . . အောင့် . . . အောင့်လိုက်တာ . . . နော် . . .”

စန်းခင်မှာ နဖူးဆံစပ်တွင် ခွေးသီး လေးများ တောင်ထွက်၍နေရ၏။ ကိုမြင့်အေးက စန်းခင်၏ ရှုပ်အင်းကျုံ့စလေးကို အပေါ်သို့မ၍ တင်လိုက်ပြီး ထဘီစလေးကိုလည်း ဆီးခုံအပေါ်နားလေးထိ ဖြေချလိုက်၏။

“ဘာမှ မရှက်နဲ့သမီး ဦးလေးကုပေးမယ် . . . ခပျောက်သွားမှာပါ”

ကိုမြင့်အေး၏ လက်တဖက်က စန်းခင်၏ ဝင်းဝါဖြူငွေ့၍ ပြားချပ်ကာ ကျစ်လစ်၍နေသော ဗိုက်သား လေးပေါ်သို့ လက်ဖဝါးဖြင့်တင်ကာ ဟိုစမ်း ဒီစမ်းဖြင့်လုပ်နေရာ ညက်ညောနုထွေးလှသော စန်းခင်၏ ဗိုက်သားလေးကို ကိုင်ရသည်မှာ ကိုမြင့်အေးအဖို့ သဘောတွေ့နေမိ၏။ ဖြေချကားသော ထဘီစလေး၏ အောက်ဖက်နားတွင်လည်း စန်းခင်၏ စောက်ပတ်အုံလေးမှာ မွိုမွိုလေး ဖေါင်းနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

“စန်းခင် အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“(၁၆)နှစ်ထဲဝင်ပါပြီ အကိုမြင့်အေး။”

“အပျိုဖြစ်တာရော ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“အင်း . . . အဲ . . . တစ်နှစ်လောက်ရှိပါပြီ”

“လစဉ်ရော မှန်ရဲ့လား . . .”

“ဟို ဒီလနဲ့နဲ့ ကျော်လာပြီ အကိုမြင့်အေး။”

ပါးစပ်ကမေးနေသော်လည်း ကိုမြင့်အေး၏ လက်ကစမ်းခင်၏ ဗိုက်လေးပေါ်မှ မခွာပေ ဟိုစမ်း ဒီစမ်းဖြင့် လုပ်ကာ မသိမသာ ပွတ်ပေးနေ၏။ စန်းခင်၏ ညီးသံကလဲ အဆက်မပြတ် ထွက်နေ၏။

“စန်းခင်ကို မြို့ကိုပို့ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဟင် . . . ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲအကို”

“ဗိုက်များခွဲရမလားဘဲ”

“ဟင် . . . အကိုရယ် လုပ်ပါဦး သမီးလေးကို ကယ်ပါဦး အကိုရယ်”

“ငါသေချာစမ်းကြည့်ပါဦးမယ် ဝင်းကြည်ရာ”

“ကဲကဲ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းထောင်လိုက်”

မဝင်းကြည်က ကဗျာကယာပင် စန်းခင်၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ဖူးမှကွေးကာ ထောင်ပေးလိုက်၏။

“ကဲ မဝင်းကြည် နှင်ခွင့်ပြုနေ ငါသေချာ စမ်းကြည့်မယ်”

“လုပ်ပါအကိုရယ် ကောင်းသလိုသာ လုပ်ပါ ကျမ သမီးလေး အသက်ချမ်းသာရာရရင်တော်ပါပြီ”

“အုံးသန်း ငါ့လက်နှိပ်မီး ယူလိုက်စမ်း”

မအုံးသန်းက ကိုမြင့်အေး၏ လက်နှိပ်ခါတ်မီးကို က၍ ယူ၏။

“ကဲ ဝင်းကြည်က စန်းခင်ထာဘီလေးကို အပေါ်ကို မတင်လိုက်”

ကိုမြင့်အေး၏ စကားလဲဆုံးရော မဝင်းကြည်က ချမ၏ သမီးစန်းခင်၏ ထာဘီလေးကို ဆွဲ၍ လှန်ကင်ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါတွင် စန်းခင်၏ ဖြူဖွေးညက်ညောလှသော ပေါင်လုံးလေးနှစ်လုံးသည် ပေါ်လာပြီး အဖွေးနက်နုနုလေးများ ခပ်စိပ်စိပ်လေးပေါက်ကာ ဖြူဝင်းသော အသားရောင်ရှိသည့် စန်းခင်၏ စောက်ပတ်ကြီးမှာ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

စန်းခင်မှာ မဝင်းကြည်၏ သမီးပီသလေစွ ကြီးလှသော စောက်ပတ်ကြီးမှာ အယ်နေ၏။ အပျိုစင်လေးမို့

စန်းခင်၏ စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသားနှစ်ခုမှာ တင်းနေအောင် စေ့နေ၏။

ကိုမြင့်အေးက တံတွေးတစ်ချက်ကို ခိုး၍ မျိုချလိုက်၏။

“ကဲ အုန်းသန်း လက်နှိပ်မီးထိုးပေးထား”

ကိုမြင့်အေး၏ စကားဆုံးသည်နှင့် မအုံးသန်းက သုံးထောင့်ထိုး လက်နှိပ်မီးဖြင့် သူမ၏ သူငယ်ချင်း စန်းခင်၏ စောက်ပတ်ကို မီးထိုးပြ၏။ အနီးကပ် ထိုးလိုက်သော သုံးထောင့်ထိုးလက် နှိပ်ခါတ်မီး၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် စန်းခင်၏ စောက်ပတ်ကြီးမှာအဆီတဝင်းဝင်းဖြင့် မို့ဖောင်းနေ၏။

“ကဲ ဝင်းကြည် နဲနဲလေး ပြပေးထား”

ကိုမြင့်အေး၏ စကားဆုံးတော့ မဝင်းကြည်က သူမ၏ တုန်တုန်ယင်ယင်လက်ချောင်းလေးများဖြင့် သမီးဖြစ်သူ၏ စောက်ပတ်ကို ပြပေး၏။ လက်နှိပ်မီး၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် စန်းခင်၏ စောက်ပတ်ဝရှိ အတွင်းသားလေးများမှာ နီနီခနဲပြီး သစ်လွင်နုပျိုလှတော့၏။ စန်းခင်၏ ပြောင်းဖြူလောက်ရှိသော စောက်စေ့လေးမှာလဲ နီရဲကာ

ခါက်တောက်လေးပေါ်လာ၏။

“အင်း . . ကျွတ် . . ကျွတ် အောင့်လိုက်တာ အမေရယ် . . ”

“ခဏလေး သီးခံသမီး တော်ကြာကောင်းသွားမှာပါ” ကိုမြင့်အေးက သူ၏ ဆေးအိတ်ကို ကောက်ယူ၍ အတွင်း သို့ တစ်ခုတစ်ခုကို ရှာနေ၏။

“အင်း လက်အိတ်ကလဲဒီနေ့မှ ထည့်မလာခဲ့ရဘူး ပြောပြောဆိုဆို ကိုမြင့်အေးက သူ၏ လက်ထဲမှ ဆေးအိတ်ကို ဘေးသို့ချလိုက်၏။

“ကဲ ဝင်းကြည် နဲနဲလေး ထပ်ဖြလိုက်ဦး ဟုတ်ပြီ အုန်းသန်းကလဲ လက်နှိပ်မီးကို သေချာထိုးထား” စကားဆုံးသည်နှင့် ကိုမြင့်အေး၏ လက်ညှိုးက စန်းခင်၏ စောက်ပတ်ဝသို့ လက်နှစ်ဆစ်လောက် ထိုးသွင်းလိုက်၏။ စန်းခင်မှာ သူမ၏ ကိုယ်လေးတွန့်ကနဲ တချက်ဖြစ်သွားရ၏။ စန်းခင်၏ စောက်ပတ်ကိုဖြုတ် ပေးထားသော မဝင်းကြည်၏ ရင်ထဲမှာတော့ ဟာ၍ သွား၏။ လီးထိုးပေးထားသော မအုံးသန်းခမျာမှာတော့ ကြက်သီးဖျန်းကနဲ ထသွားပြီး သူမ၏ လက်ကလေးများပင် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်၍

သွားရသဖြင့် မီးထိုးပြထားသော လက်နှိပ်မီးကို ငြိမ်အောင် မနည်းပင် ထိန်းထားရ၏။

စန်းခင်၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းထားသော ကိုမြင့်အေး၏ လက်ညှိုးကလည်း အငြိမ်မနေဘဲ သူမ၏ စောက်ခေါင်းနံရံလေးများကို လက်ညှိုးထိပ်ဖြင့် ထိလိုက် ဖိလိုက် ပွတ်လိုက်လုပ်ပေး၏။ စန်းခင်မှာတော့ ဗိုက်အောင့် နေသည့်ကြားမှ သူမ၏ ဖင်သားဖြူဖြူကြီးများမှာ တကြွကြွ ဖြစ်နေရ၏။ အဆက်မပြတ်ညှိုး၍ နေသော စန်းခင်မှာ ညှိုးသံ နဲ့နဲ့ကြသွား၏။

စန်းခင်၏ စောက်ပတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သော လက်ညှိုးသည် အပြင်သို့တချောင်းလုံးထွက်၍ လာသော အခါ စန်းခင်၏ စောက်ရည်လေးများ ပေကပ်၍ နေသော လက်ညှိုးကို မြောက်၍ ကိုမြင့်အေးက သူ၏ နှာခေါင်းဖြင့် (၂)ခါ (၃)ခါလောက် နမ်း၍ ကြည့်၏။ ညှိသင်းသင်းလေး ဖြစ်၍ နေသော စန်းခင်၏ စောက်ရည်လေးများရနံ့က ကိုမြင့်အေး၏ ရာဂ စိတ်များကို ဟုန်းကနဲ ထအောင် ကြွလာ စေ၏ လှမ်းကြည့်၍ မြင်တွေ့လိုက်ရသောမဝင်း ကြည်၏ ရင်ထဲတွင်တော့ နင့်ကနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

“အင်း ဗိုက်တော့ ခွဲရမလား မအသိပါဘူးဝင်း ကြည်ရာ”

“ဟင် . . . ခုကွပါဘဲအကိုရာ ကျမသမီးလေးကို ကယ်ပါအုံး”

“အေးပါ ဝင်းကြည်ရာ နင့်သမီးလဲ ဂါသမီးလိုပါ ဘဲ ငါသေချာကုပေးပါမယ် ပြီးတော့ ကိုမြင့်အေး၏ လက် နှားက ဆေးအိတ်ထဲနှိုက်လိုက်၏။

“ကဲ ရော့ ဒီဆေးလေး(၃)လုံး ဝင်အောင်တိုက် လိုက် ခဏနေမှ ငါထပ်စမ်းကြည့်ဦးမယ်” ပြောရင်း ကိုမြင့် အေးက စန်းခင်၏ မျက်နှာလေးကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ နှုတ်ယုံဖြစ်လှသော စန်းခင်၏မျက်နှာလေးမှာ ချစ်စရာ ကောင်းလှ၏။ ကိုမြင့်အေး၏ ရင်ထဲတွင် တင်းကနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

“ကဲ ကဲ အဝတ်အစားလေးတွေ ပြန်ဖုံးထားဦး” ကိုမြင့်အေးက သူ၏ ဆေးအိတ်အတွင်းမှ ဆေးတိုင်းအပ် နှင့် ပြွန်ကိုထုတ်၏ ပြီးတော့ ထိုးဆေး ပုလင်း လေးနှစ်ပုလင်းကိုလည်း ထုတ်၍ စက်ယူလိုက်၏။

“ကဲ နဲ့နဲ့စောင်းလိုက် ဆေးထိုးမယ်”

“ကဲ ပက်လက်ပြန်လှန်ထားလိုက်တော့ . . အင်း သမီးအုန်းသန်းက ဘယ်သွားစရာရှိသေးလဲ”

“သမီး မေါင်ကို ပြန်သွားရမယ် ဦးလေး”

“အင်း . . ခဏနေတော့ သွားပေါ့ နင့်သူ ငယ်ချင်း ကိုဆေးလဲထိုးပေးထားပြီးပါပြီ”

စန်းခင်မှာ စောစောကလို သိပ်ပြီး မညှီးတော့ ပေ။ သက်သာလာသလိုရှိနေ၏။

“ကဲဝင်းကြည် သမီးကို ခြင်ထောင်ချပေးထား လိုက် ပြီးရင် ဆေးလိမ်းရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အကိုမြင့်အေး”

မဝင်းကြည်က စန်းခင်၏ အိပ်ယာထက်တွင် အာဆင်သင့်ထောင်ထားသော တယောက်အိပ် ပိတ်ခြင် ထောင်လေးကိုဆွဲ၍ချလိုက်၏။

“ကဲ ရော့ ဒီဆေးကိုညှစ်ပြီး စန်းခင်ရဲ့ဗိုက်ကို လိမ်း နေနက်ပြီး မိန်းမကိုယ် တွေကိုလိမ်း၊ မိန်းမကိုယ်ကို အတွင်း ထဲထိ နှိုက်ပြီးလိမ်းပေးပြီးရင် အဝတ်အစား ပြန်မဝတ် နဲ့ စောင်လွမ်းပေးထားပြီး ခြင်ထောင်ထဲမှာ လှဲနေပါစေ ဝင်းကြည် နင့်သမီးခြေဖျားတွေ စမ်းကြည့်ပါလား အေးနေ

သေးတယ် စိတ်မချရသေးဘူး ကဲ ဆေးကို ငါပြောတဲ့ အတိုင်း လိမ်း၊ ငါလိမ်းပေးလို့ မသင့်တော်ဘူး”

ကိုမြင့်အေး စကားဆုံးတော့ မဝင်းကြည်က ကိုမြင့် အေးပေးသော ညှစ်ဆေးဗူးလေးကို ကိုင်၍ ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်သွား၏။

“ဟုတ်တယ် အကိုရေ ခြေဖျားတွေ အေးနေတယ်”

“အေး သိပ်ပြီး စိတ်မပူနဲ့ ငါရှိတာဘဲ ဆေးကိုတော့ သေချာလိမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးသက်သာရဲ့လား”

“အင်း နဲ့တော့ သက်သာလာတယ်”

“ကဲကြီးပေလို့ပေါ့သမီးရယ် အကိုမြင့်အေးနဲ့ ကန်း ကိုးလို့ပေါ့”

ခဏနေတော့ မဝင်းကြည်က ခြင်ထောင်ထဲမှ ထွက် လာ၏။

“နင့်လက်တွေ သွားဆေးလိုက်အုံးဝင်းကြည်”

“စုတ်ကဲ့ အကို” မဝင်းကြည်က ထ၍ မီးဖိုဆောင် ကပ်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်၏။

“အော်ငါလက်လဲဆေးရဦးမယ် ငါပါလိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုမြင့်အေးက နောက်လိုက်၍ သွား၏။ အိမ်ဆောင်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကိုမြင့်အေးက မဝင်းကြည်၏ ခါးကိုနောက်မှ လှမ်း၍ ကိုင်ကာ သူမ ဝတ်ထားသောထမီလေးကို ခါးသို့ဆွဲ၍ တင်လိုက်၏။ အထာပေါက်သော မဝင်းကြည်ကလဲ သူမ၏ ခါးကို ကုန်း၍ ရှေ့မှ ဝါးထရပ်ရိန်တန်းဝါးလုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်အားပြုလိုက်၏။

“ဝင်းကြည်ရာ အနေကောင်းတုံး နင့်သမီးရောက်လာလိုက်တာ ငါတို့ဆန့်တင်နဲ့ငန့်ကို ဖြစ်ရော၊ ဆေးသာကုနေရတယ် စိတ်ကနင့်ဆီရောက်ရောက်နေရတာ စိတ်ကမပြောင့်ဖူး”

“ဟုတ်တာပေါ့အကိုရယ်”

ကိုမြင့်အေးက ပြောလဲပြော မဝင်းကြည်၏ နောက်သို့ စုထွက်နေသော စောက်ပတ်ကြီးထဲသို့ သူ၏ လီးကြီးကို ထိုးသွင်းကာ မဝင်းကြည်၏ ခါးကို ဆွဲ၍ ဆွဲ၍ လှီးပေး၏။

“ဖွတ် . . ပြွတ်”

“ပလွတ် . . ပြွတ်”

မဝင်းကြည်၏ စောက်ပတ်ကြီးမှာ အရှိန်ကျမသွားသေးဘဲ ပေါင်းကားနေသည်ပင် အရည်များလည်း စိမ့်နေသေး၏။ ကိုမြင့်အေး၏ အပြောနှင့် လုပ်ဆောင်ချက်များကြောင့် မဝင်းကြည်မှာ ကိုမြင့်အေးကို ကြေနှပ်သွားရတော့၏။ ကိုမြင့်အေးကလည်း နသိုးကြိုးပြတ် ပုံစံမျိုးဖြင့် မဝင်းကြည်၏ ခါးလေးကိုဆွဲ၍ အငမ်းမရ အားပါပါဖြင့် ဆောင့်၍ လှီးနေ၏။

“ပြွတ် . . ပလွတ်”

“ပလွတ် . . ပြွတ်”

“အိမ်ရှေ့မှာ အုံးသန်းရှိတယ် ပြေးပြေးလုပ်အကို”

“ပြွတ်” မဝင်းကြည်၏ စကားဆုံးတော့ ကိုမြင့်အေးက သူ၏လီးကြီးကို စောက်ပတ်ထဲမှ ဆွဲ၍ ထုတ်လိုက်၏။

“ကဲ ဝင်းကြည် အုံးသန်းကို ပုဇွန်ဖေါင် ပြန်ပို့လိုက် ငါ့လက်နှိပ်မီးကိုယူသွား ပြန်လာမှ နင်နဲ့ငါ အေးအေးဆေးဆေးလုပ်ကြတာပေါ့ စန်းခင်ကတော့ ညီးသံမကြားရတော့ဘူး သက်သာလာပုံဘဲ မှိန်းရင်မှိန်းနေပါစေ”

“အင်း . . . ဟုတ်ကဲ့ အကို”

မဝင်းကြည်က အုံးသန်းကို ခေါ်၍ ထွက်သွား၏။

“လေတိုက်တယ် တံခါးပြန်စေထားခဲ့ အော် လေတိုက်ရင် ပွင့်ဦးမယ် ငါဘဲထပ်ပိတ်လိုက်ပါမယ် နင်လာရင် ခေါ်လိုက်ပေါ့” “ဟုတ်ကဲ့ အကို ကျမသွားပြီ”

ကိုမြင့်အေးသည် မဝင်းကြည်တို့ ထွက်သွားပြီး နောက် အိမ်ရှေ့တံခါးကိုထ၍ ပိတ်ကာ အတွင်းမှ ဂျက် ချလိုက်၏။ ပြီးတော့ သူ၏ လက်မှ လက်ပတ်နာရီကို မြောက်၍ ကြည့်လိုက်၏။ ပုခွန်ဖေါင်ကို အသွားအပြန် ဆိုလျှင် မိနစ်(၄၀)လောက် ကြာပေမည်။ ကိုမြင့်အေးက အိမ်အတွင်းသို့ ပြန်၍ ဝင်လာပြီး စန်းခင်၏ ခြင်ထောင်ထဲ သို့ တန်း၍ ဝင်လိုက်၏။ စန်းခင်မှာ မျက်လုံးလေးမှိတ် ကာ မှိန်းနေ၏။ ကိုမြင့်အေးက စန်းခင်၏ ကိုယ်ပေါ်မှ စောင်လေးကို ဘေးသို့ ဆွဲချလိုက်၏။ ထိုအခါတွင် ခြင်ထောင် ဘေးတွင် ထွန်းထားသော ဘက်ထရီ မီးချောင်း ၏ အလင်းရောင်ကြောင့် လှပချောမွေ့ကာ ထိရက်စရာ မရှိ သော ပြုပြုဖြူဖြူစွာ စန်းခင်၏ ဝတ်လစ် စလစ် ကိုယ် လုံးလေးမှာ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

ကိုမြင့်အေးက စန်းခင်၏ နဖူးလေးကို ဖွဖွလေး နှမ်းလိုက်၏။

“အင် . . .” “သမီး သက်သာလား”

“အင်း . . . ဦးလေးလား . . . သမီး ဝိုက်ထဲကတော့ ခစောင့်တော့ဘူး ဟို သမီးဟိုစာထဲက တမျိုးဖြစ် နေတယ်”
စောစောက လက်ညှိုးသွင်း၍ မွှေထားသော အရှိန် ပသေသေးကြောင်းကိုမြင့်အေးက သိလိုက်၏

“အင်း ဦးလေး ကြည့်လေးမယ် . . . သမီး မျက်လုံး မှိတ်ထား” ပြောပြီးသည်နှင့် ကိုမြင့်အေးက စန်းခင်၏ ပေါင်နှစ်ချောင်းကို ဆွဲ၍ ထောင်ကာ ကားလိုက်၏။ ပြီးတော့ သူမ၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားတွင် ဝင်၍ ထိုင်ကာ ပုဆိုးကိုချွတ် ချလိုက်ပြီး သူ၏ လီးကြီးကိုစန်းခင်၏ စောက်ပတ်ဝတွင် တော့ကာ ပြေးပြေးချင်း ထိုးသွင်းလိုက်၏။

“ဗျစ် . . . ဗျစ် . . . ဗျစ် . . .”

“အိုး . . . အမေ . . . အင်း . . .”

“နာလားသမီး”

“သိပ်နာဘူး ထုံတုန်တုန်လေးဖြစ်နေတယ်”

“ဗျစ် . . . ဗျစ် . . .”

“အ . ကျွတ် . . ကျွတ် . . ”

လီးကြီး တဝက်သာသာလောက်ဝင်ပြီးသွားမှ စန်းခင်မှာ ကျောလေးကျောတက်လာ၏။ စန်းခင်ကို စောစောက သူမ၏မိခင်မဝင်းကြည်အားလိမ်းခိုင်းလိုက်သော ထုံဆေးနှင့် ကိုမြင့်အေး၏ လီးတန်ကြီးတွင် ကပ်ညီ၍နေသော စန်းခင်၏ မိခင် မဝင်းကြည်၏ စောက်ရည် ပြစ်ချွဲချွဲများက စန်းခင်၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ ကိုမြင့်အေး၏ လီးကြီးလိုးသွင်းနေသည်ကို အထောက်အကူ ပြုနေကြ၏။

စန်းခင်က နာသည်ဆို၍ ကိုမြင့်အေးက သူ၏ လီးကြီးကို ဆက်၍ မသွင်းသေးဘဲ ဖြေးဖြေးခင်းပြန်၍ ဆွဲထုတ်လိုက် ပြန်သွင်းလိုက်ဖြင့် ဝင်ထားသလောက် လီးတဝက်သာသာဖြင့်ပင် လိုးပေးနေ၏။

- “ပြွတ် . . ပလွတ်”
- “ဖွတ် . . ပလွတ်”
- “ပလွတ် . . ပြွတ်”

အချက်(၂၀) လောက် လိုးပေးပြီးသောအခါတွင် စန်းခင်သည် နဲနဲငြိမ်သွား၏။

“သမီးနာသေးလား”

“ဟင့်အင်း . . ”

စန်းခင် မနာတော့မှန်းသိသည်နှင့် ကိုမြင့်အေး မှာ သူ၏ လီးကြီးကို သူမ၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ တဆုံးဝင်အောင် ပင် ဆောင့်၍ လိုးသွင်းလိုက်တော့၏။

“ဗျစ် . . ဗျစ် . . ဖွတ်”

“အား . . အမလေး . ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

စန်းခင်၏ ခါးလေးမှာ ကျောတက်သွားပြီး အလားလေးများ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ ကိုမြင့်အေးက သူ၏ လီးကြီးကို စန်းခင်၏ စောက်ပတ်ထဲတွင် ဖိကပ်ထားပြီး စန်းခင်၏ ကိုယ်လုံးပေါ်သို့ မှောက်၍ ချကာ စန်းခင်၏ နို့လေးများကို ငုံ့၍စို့ပေးနေ၏။ ခဏကြာမှ ကိုမြင့်အေး သည် သူ၏ဖင်ကို ကြွ၍ စန်းခင်၏ စောက်ပတ်ထဲမှ လီးကြီးကို ဖြေးဖြေးချင်းဆွဲထုတ်၍ ဖင်ကြွကာ ဖြေးဖြေးချင်းလိုးပေးနေ၏။

- “ပြွတ် . . ပလွတ်”
- “ဖွတ် . . ပလွတ်”
- “ပလွတ် . . ပြွတ်”

“သမီး နာသေးလားဟင်”

“မနာတော့ဘူးဦးလေး”

“ပြတ် . . ပလွတ်”

“ကောင်းရော ကောင်းလားဟင်”

“အင်း . . ကောင်းတယ်”

“ဖွတ် . . ပလွတ်”

စန်းခင် စောက်ပတ်ထဲတွင်လည်း အရည်များမှာ စိုရွှဲနေတော့၏။ ကိုမြင့်အေးက သူမ၏ လီးကြီးကို အရှိန် မြင့်၍ ခပ်သွက်သွက်လေးလှီးပေးလာ၏။

“ပြတ် . . ပလွတ်”

“ဖွတ် . . ပလွတ်”

“ပလွတ် . . ပြတ်”

ကိုမြင့်အေး ဆေးတိုးဆေးတိုက်၍ စန်းခင်ဗိုက် အောင့်တာမှာ ပျောက်၍ သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ သူမ၏ စောက်ပတ်ကဲတွင် ငါမျိုးတမည်ဖြစ်ကာ ခံစားနေရသဖြင့် ရောဂါလို့ဘဲ ဘင်ကာ စန်းခင်က ကိုမြင့်အေးကို ပြောပြခဲ့၏။ ကိုမြင့်အေးက ဒီလိုခံစားချက်မျိုး အပျံ့စင်လေး စန်းခင် မခံစားဘူး၍ သူ့တွင် ခံစားနေရတာဟာ ရောဂါတစ်ခုလို့

ထင်နေသည်ကိုတော့ ကိုမြင့်အေးက ကောင်းကောင်း သိ၏။ စန်းခင်က လည်း သူမ၏ အဖုတ်လေးထဲမှာ ဖြစ်နေသော ရောဂါအား ကိုမြင့်အေးကို ကုစေချင်သကဲ့သို့ ကိုမြင့်အေးကလည်း အငမ်းမရပင် ကုပေး၏။ ကိုမြင့်အေး၏ လီးကြီးမှာ မဆန့်မပြန့်နှင့် သူမ၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ တိုးသွင်းကာစတွင် သူမ၏ ခံစားချက်မှာ ပျောက်သလိုဖြစ်သွားခဲ့ပေမဲ့ ခဏအကြာတွင် စန်းခင်၏ ရောဂါမှာ ပိုဆိုးလာ၏။ ကျောချမှ မြေမှန်းသိဆိုသကဲ့သို့ ကိုမြင့်အေးက အရှိန်ကောင်းကောင်းဖြင့် ဆောင့်လှီးနေချိန်ကျမှ စန်းခင်သည် သူမ၏ စောက်ပတ်ထဲမှ ခံစားနေရသော ရောဂါမှာ စောက်ပတ်ယားနေတာဖြစ်ပြီး အခုသူမမှာ အလိုးခံနေရတာပါလားဟု သိပါ၏။ ဒါပေမဲ့ အတော်ကို နောက်ကျသွားပေပြီ။ စန်းခင်၏ ကိုယ်လုံးလေးတစ်ခုလုံးပြီးပြီး ဖျင်းဖျင်းဖြစ်လျက် သူမစိတ်ထဲတွင်လည်း မချီကပ်ကဲ ခံစားရကာ ကောင်းချင်ကိုင်း ကောင်းနေပြီဖြစ်၍ ခံစားနေရသော အရသာ ပျောက်ဆုံးသွားမှာကို စန်းခင်က ကြောက်လန့်ကာ ဆက်လက်၍ စိတ်ပါလက်ပါပင် အလိုးခံနေတော့၏။

“ပြတ် . . ပလွတ်”

“ဖွတ် . . ပလွတ်”

“ပလွတ် . . ပြတ်”

စန်းခင်၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ သူမ၏ မိခင်မဝင်းကြည်နှင့်ဘာမှမဆိုင်။ ကျစ်လစ်မာတင်း၍ နေကာ ညက်ညောစွာဖြင့်ရှိနေပြီး နုပျိုလွန်းလှ၏။ စန်းခင်၏ စောက်ပတ်ကြီးမှာလည်း မိခင်ဖြစ်သူ မဝင်းကြည်၏ စောက်ပတ်လိုပင် ကြီးမားလှပြီး စန်းခင်၏ စောက်ခေါင်းကတော့ ကျဉ်းကြပ်နူးညံ့လွန်းလှပြီး ကိုမြင့်အေး၏ လီးကြီးကို ဆွဲဆုပ်ထားသလိုရှိနေသဖြင့် ကိုမြင့်အေးမှာ အရသာများ ရှိလှပြီး ကာမဇောများ အရှိန်တက်လာကာ စန်းခင်ကို အားပါး တရပင် ဆက်၍ လှိုးတော့၏။

“ပြတ် . . ပလွတ်”

“ဖွတ် . . ပလွတ်”

“ပလွတ် . . ပြတ်”

“အင်း . . ဟင်း . . ဟင်း . . အမလေး ဦးလေးရယ် ကျမ ဘယ်လိုဖြစ်လာမှန်း မသိဘူး . . အင်း . . အင်း . . အ”

“ကျောပေးထားသမီး ကျောပေးထား သမီး သိပ်ကောင်းလာတော့မှာ”

ကောင်မလေးပြီးချင်နေပြီကို သိသော ကိုမြင့်အေးက စန်းခင်၏ ချစ်စရာ ကိုယ်လုံးလေးကို တင်းကြပ်စွာ အက်၍ သူ၏လီးကြီးကို ကျင်တက်၍ နေသည့်ကြားမှပင် တအားကြိုး၍ ဆောင့်ကာ လှိုးလိုက်တော့၏။

“ပြတ် . . ပလွတ်”

“ဖွတ် . . ပလွတ်”

“ပလွတ် . . ပြတ်”

“အား . . အင်း . . ဟင်း . . အမလေး . . အ . . အ . . အင်း . . ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း . . ”

စန်းခင်မှာ ကိုမြင့်အေး၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို တအားကြိုးဖက်ကာ ဖင်သားကြီးများကို အစွမ်းကုန်မြှောက်၍ ခါးကွေးကာ ပြီးသွား၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ကိုမြင့်အေးသည် လည်းသူ၏ခါးမှာ ဆတ်ကနဲ ဆတ်ကနဲဖြစ်ကာ စောစောက စန်းခင်၏ မိခင်မဝင်းကြည်ကို အားပါးတရ လှိုးရင်း ထွက်လှထွက်ခင် သုတ်ရည်များကို ယခု အပျိုစင်မလေး စန်း

ခင်ကို မက်မောစွာ လုံးရင်း စန်းခင်၏ သစ်လွင်လှသော သားအိမ်လေးထဲသို့ အရှိန်ကောင်းကောင်းဖြင့် ပန်းထည့် လိုက်တော့၏။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ထွေးနေအောင် ဖက်ကာ ငြိမ်၍ ကုသွားကြတော့၏။

ခဏနေမှ ကိုမြင့်အေးက ခေါင်းထောင်လာပြီး စန်း ခင်၏ မျက်နှာလေးကို တပ်မက်စွာ နမ်းရင်း ပြေးပြေး ချင်း ဆက်လိုးနေ၏။

“မြတ် . . . ပလွတ်”

“ဖွတ် . . . ပလွတ်”

“ပလွတ် . . . မြတ်”

“ဦးလေး သမီး သိပ်အိပ်ချင်တာဘဲ”

“အေးအေး အိပ်လိုက် သမီး အိပ်လိုက်”

“မြတ်” အချက်(၂၀)လောက် ပြေးပြေးချင်းဆက် လိုးပေးနေပြီးမှ စောရေက ကိုမြင့်အေး တိုက်ထားသော ဆေးရှိန်ကြောင့် စန်းခင်အိပ်ချင်လာပြီဖြစ်၍ သူမ၏ စောက် ပတ်ထဲမှ သူ၏လီးကြီးကို ဆွဲထုတ်ကာ ဘေးသို့ချထား သည့် စောင်ကို စန်းခင်၏ ကိုယ်လုံးလေးပေါ်သို့ ပြန်၍ ခြုံ ပေးကာ ကိုမြင့်အေးသည် သူ၏ ပုဆိုးကို လက်မှကိုင်

၍ ခြင်ထောင်အပြင်ဖက်သို့ ထွက်လိုက်ကာ ခြင်ထောင် အပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် ပုဆိုးကို ကောက်၍ စွတ်ကာ ဝတ်လိုက်၏။

“ဖုန်း . . . ဖုန်း . . . အကိုမြင့်အေး ကျမ ပြန်လာပြီ”

“အေးအေး . . . လာပြီ ဝင်းကြည်”

ကိုမြင့်အေးက တံခါးဆီသို့ ကဗျာကရာ သွား၍ ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ တကိုယ်လုံး စိုရွဲနေသော မဝင်းကြည်က ကိမ်အတွင်းသို့ လှမ်း၍ ဝင်လိုက်ပြီး တံခါးကို ပြန်၍ ဝိတ်လိုက်၏။

“ကျမ အဝတ်သွားလဲလိုက်ဦးမယ် . . . သမီးရော ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“သူ့ရောဂါက ပျောက်သလောက်ဖြစ်သွားပါပြီ၊ နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက် အိပ်မောကျနေတယ် အိပ်ပါစေ လန့်နိုး ရင် ပြန်အောင်နေရင်မကောင်းဘူး၊ နင်ကလဲ ကြာလိုက် ကာ ဝင်းကြည်ရာ အကိုက မျှော်လိုက်ရတာ မောနေတာ ဘဲ . . . သိလား”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုမြင့်အေးက မဝင်းကြည်၏ လက်တဖက်ကို လှမ်း၍ ဆွဲလိုက်၏။

“ဟွန်း အကိုရောဂါကလဲ မသေးဘူး၊ နေအံ့၊ ကျွဲ
အဝတ် သွားလဲဦးမယ်”

မဝင်းကြည်က ကြေနှပ်ပြီးလေးဖြင့် ပြော၏။

“လဲမနေပါနဲ့ တော့ဝင်းကြည်ရာ ”

ကိုမြင့်အေးက ပြောလဲပြော သူ၏ လက်မှလဲ မဝင်း
ကြည်၏ ရေစိုနေသော ထဘီကို ဆွဲ၍ ချွတ်ချလိုက်
တော့၏။ ပြီးတော့ မဝင်းကြည်၏ နောက်မှနေ၍
ကိုမြင့်အေးက သူမ၏ ခါးလေးကို ကိုင်လိုက်သည်နှင့် မဝင်း
ကြည်သည် သူမဝတ်ထားသော ရှုပ်အင်းကျီကို ကဗျာကရာ
ချွတ်ကာ ဘေးသို့ ပစ်ချလိုက်၏။ ပြီးတော့ သူမသည် ဖိနပ်
ချွတ်မှာပင် ရပ်လျှက် ဖိနပ်ချွတ်ထက် တစ်ပေကျော်
မြင့်သော အိမ်အပေါ်ဆင့် ခါးပန်းကို လက်ထောက်ကာ
ဖင်ကုန်းပေးလိုက်တော့၏။

တပြိုင်နက်တည်းလိုမှာပင် မဝင်းကြည်၏
ဝတ်လစ် စလစ်ကိုယ်လုံး၏ နောက်ဖက်သို့
စု၍ထွက်နေသော စောက်ပတ်ကြီးထဲသို့ ကိုမြင့်အေးသည်
စောစောက မဝင်းကြည်၏ သမီး စန်းခင်ကို လိုး၍ စန်းခင်
ပြီးသွားရသဖြင့် ထွက်လာသော စန်းခင်၏ သုတ်ရည်များ

ကပ်ညီကာ ရွဲစိုနေသည့် သူ၏ လီးကြီးကို မဝင်းကြည်၏
စောက်ပတ်ဝတွင် တေ့လိုက်၏။ ကိုမြင့်အေး၏
လီးတန်ကြီးပေါ်တွင် စန်းခင်၏ သုတ်ရည်လေးများမှာ
အဖတ် အဖတ်လေးများပင် ဖြစ်ကာ ကပ်နေကြ၏။ ကိုမြင့်
အေးက လီးကြီးကို မဝင်းကြည်၏ စောက်ပတ်ဝတွင်
တေ့ပြီး သည်နှင့် တချိန်ထိုးပင် ဆောင့်၍ သွင်းကာ
လိုးတော့၏။

“မြတ် . . . ပလွတ်”

“ဖွတ် . . . ပလွတ်”

“ပလွတ် . . . မြတ်”

အိမ်အပေါ်ဆင့် ခါးပန်းကို လက်ထောက်ကာ ဖင်
ကုန်းပြီး အလိုးခံနေသော မဝင်းကြည်သည် မျက်လုံးလေး
များ စုံမှိတ်ကာ သူမ၏ ဦးခေါင်းလေးမှာ လန်သွားလိုက်
ငိုက်သွားလိုက် ဖြစ်လျှက် သူမ၏ ပါးစပ်လေးမှာလည်း
ဟလာလိုက် စေ့သွားလိုက်နှင့် ဖြစ်နေကာ သူမ၏ ဖြူဖြူ
ဖွေးဖွေး ဖင်ကြီးများကိုလည်း နောက်သို့ ကော့ကာ ကော့
ကာ ဖြင့် အလိုးခံနေ၏။ အချက်(၄၀)လောက် အားပါးတရ
ဆောင့်လိုးပြီးချိန်မှာတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အရသာများ

ရှိသထက် ရှိကာ အီဆိမ့်လာတော့၏။

“ပြတ် . . ပလွတ်”

“ဖွတ် . . ပြတ်”

“ ဟင်း . . ဟင်း . . အကို . . ဘာကြောင့်
ဖြစ်ဖြစ် အကို့လီးကြီးကို ကျမစောက်ပတ်ထဲက မထုတ်နဲ့
တော့ ပြီး . . ပြီးအောင် ဆက်လိုး . . လုပ် . . လုပ်
ဆောင့် ဆောင့်စမ်းပါ . . အမလေး . . ကောင်းလိုက်
တာနော် . . ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း”

ထိုအချိန်မှာပင် ခြင်ထောင်အတွင်းမှ စန်းခင်၏
ဟောက်သံလေးများမှာ မိုးသံ လေသံကြားမှပင် အပြင်သို့
သဲ့သဲ့လေး ပျံ့လွင့်လာပါတော့သည် . . . . .။

xxxxx

ပြီးပါပြီ။